На ринку товпа. Товпа тягає, як стихія. Іду.

Наш селянин з бучацького повіту привів на воловоді корову.

З Коропця аж до Шатмару.

Селянин з далеких сторін, і корова не мадярської породи.

Обоє чужі, — народ зглядається на них.

— Також дурний. Хто видів тілький світ з коровою тікати! Ніби тут нема коров?

Селянин не розуміє мадярської мови, але догадується, що люди з нього сміються. Він безрадно дивиться на свої великі, порозчавлювані, покалічені ноги.

Йшов би ними дальше, все дальше й дальше, та не годен.

Це ж не ноги, а один біль!

Корова ніби розуміє його, дивиться на господаря свого великими мудрими очима, а потім голову повертає на північ, туди поза Карпати, і — реве.

Реве на весь Шатмар...

Здається, — донині чую той сумний і безрадний рев.